

ARTA DE A CAPTIVA PE MICII SPECTATORI

Interviu cu scenografa poloneză LEOKADIA SERAFINOWICZ

La Teatrul de păpuși din Timișoara se află de câteva zile renumita scenografa LEOKADIA SERAFINOWICZ, directoarea Teatrului de păpuși și actori „Marcinek” din Poznan (R.P. Polonă). Într-o discuție la redacție, artista poloneză a avut amabilitatea să ne destăinuiească amănunte despre arta păpușărească, despre preocupările sale actuale. Am rugat-o pe Leokadia Serafinowicz să ne vorbească despre funcția ce se atribuie scenografiei în teatrul de păpuși din Polonia.

— Deși nu este mai importantă ca regia sau ca celelalte laturi ale artei teatrale, la ora actuală scenografia este socotită prima care susține mesajul piesei, cea care creează emoția artistică în rândul micilor spectatori. Întimplarea face ca în prezent marile personalități din lumea teatrului de păpuși din Polonia să fie cu preponderență scenografi.

— Cititorii noștri ar fi bucuroși să afle date despre tradiția teatrului popular din Polonia.

— În Polonia teatrul de păpuși își are începuturile în manifestările populare. O veche tradiție o are latura satirică, trăsătură cu care s-a impus încă din cele mai îndepărtate timpuri prin poziția pe care a avut-o față de nedreptățile sociale, față de păturile avute.

După cel de-al doilea război mondial această artă ia o dezvoltare deosebită. În țara noastră iau ființă 24 de instituții de stat de acest fel. Precizez de stat, deoarece la noi, există și altele particulare, dar cu activitate sezonieră.

— Ce probleme preocupă, la ora actuală, instituția dv.?

— Teatrul pe care îl conduc, „Marcinek”, are peste 25 de ani de activitate. Eu sint aici de mai mult de 10 ani, și la fel ca și predecesorii mei, am încercat să-l mențin un profil propriu, specific tradiției naționale.

În lumea de astăzi se discută mult despre așa-zisa „problemă a tineretului”. Ea este actuală și pentru noi. După părerea mea, educația tineretului trebuie să înceapă foarte devreme, de la vârsta de 4 ani, deoarece copiii de astăzi sint foarte sensibili și cu o individualitate bine conturată, chiar de pe la această vîrstă. De aceea teatrul de păpuși este obligat să țină

seama de aceste „amănunte”, altfel nu va reuși niciodată să captiveze un public permanent, căruia să-i dea răspunsuri la întrebările pe care și le pune.

— Ca regizor și scenograf ce probleme vă preocupă?

— Acord aceeași atenție problemelor ambelor mele profesii. Caut libretul cu aceeași acuitate cu care îmi apropii artiștii, acei artiști cu care pot avea idei comune, un platou comun de păreri. Cu toții ne gândim apoi la forma de prezentare care să fie cât mai captivantă și, în același timp, accesibilă vîrstelor cărora ne adresăm. Dato-

mai apropiate cu teatrul de păpuși din orașul dv. Ele au fost infiripate încă acum 10 ani. După cum se vede, Timișoara și Poznan și-au început relațiile de prietenie și colaborare culturală prin intermediul teatrelor de păpuși și le-au extins apoi prin instituțiile muzicale din cele două orașe.

— În acest context se înscrie desigur și vizita dv. de acum. Ce scop, mai precis, atribuți șederii dv. la Timișoara?

— În afară de legăturile prietenești dintre mine și conducerea teatrului timișorean, personal cu regizoarea Florica Teodoru, de care mă leagă mai multe evenimente comune din lumea teatrului păpușăresc, prezența mea la Timișoara este legată de punerea în scenă a unei piese din dramaturgia poloneză. Este vorba de „Tigrușorul” de Hanna Januszewska, o piesă de mare popularitate în țara noastră. De altfel, ea constituie un titlu de afiș și pentru alte teatre de păpuși din Europa.

— Ce loc ocupă în repertoriul teatrului de păpuși din țara dv. piesele de inspirație folclorică?

— Un loc foarte, foarte important. De altfel, cu asemenea piese ne prezentăm și la festivalurile internaționale; la festivalul de la București, piesa pe care am susținut-o s-a bucurat de un deosebit succes. Pe lângă tematica de inspirație folclorică ne străduim să găsim și mijloacele cele mai adecvate; folosim materialele de bază ale artei populare: lemnul, pielea, fierul. La una din piesele puse în scenă în cursul acestui an: „Wanda” de C. Norwid, la care semnez scenografia, am manevrat, în loc de păpuși cu buturugi. Poate tocmai lucrul acesta l-a rezervat spectacolului un succes aparte.

Am mulțumit scenografei Leokadia Serafinowicz pentru răspunsurile interesante, urîndu-i o ședere rodnică la Timișoara.

Interviu consemnat de
ANTOANETA MĂGURA

ria noastră este de a da copiilor tot ce este mai bun, mai modern și mai actual. De aici și preocuparea de a pune în scenă piesele cele mai potrivite. Pe lângă piesele clasice poloneze, în repertoriul nostru figurează piese din literatura universală, primite cu un deosebit interes atât de cei mici cât și de adulți.

— După câte am aflat, teatrul dv. este binecunoscut în multe țări cu o veche tradiție de artă păpușărească.

— Într-adevăr, Teatrul „Marcinek” are o rețea întinsă de prietenii în Cuba, Uniunea Sovietică, R.D. Germană, Franța, Bulgaria, Ungaria și, bineînțeles, România de care ne leagă amintirile festivalului internațional din 1965, de la București. Stabilim acum legături